

ECOUL HANGULUI

ANUL VIII, NR. 29

Director: LILIANA PÎNTEA

Dragii noștri cititori,

Biblioteca Hangu a demarat un proiect de suflet, ce va purta titlul **"Hangu – lacrimi din adâncuri"** și la care vă invit, cu mare drag, să luați parte. Proiectul urmărește editarea și tipărirea unui document (carte sau broșură) cu privire la cea mai importantă și mai tristă perioadă din istoria comunei Hangu, cea a strămutării.

M-am oprit asupra acestui eveniment pentru că strămutarea a avut o influență covârșitoare asupra dezvoltării comunității noastre - nici o altă localitate din România nu a fost supusă unor transformări atât de profunde, așa cum a suferit comuna Hangu - dar și pentru că despre strămutare s-a scris puțin (poate și pentru faptul că atunci, le era interzis oamenilor să vorbească despre bisericile dărâmate, despre cimitire dezgropate și despre drama dezrădăcinării trăită de fiecare în parte) și, de cele mai multe ori, doar atunci când ruinele s-au ivit de sub ape, iar corespondenții unor publicații au consemnat acest fapt.

Proiectul își propune să adune într-un volum toate articolele de presă ce fac referiri la strămutare, toate informațiile preluate de la cei care au scris despre acele momente, dar și mărturii, fotografii și informații descoperite în timp și care au fost consemnate sporadic sau au rămas doar simple înregistrări audio.

Vă rog, dacă aveți informații și fotografii în acest sens, să ne scrieți pe adresa bibliotecahangu@yahoo.com.

VĂ MULȚUMIM!

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie,
2017
Anul VIII, numărul 29

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

Toate materialele publicate în această revistă sunt protejate potrivit Legii nr. 8/1996, actualizată, privind dreptul de autor și drepturile conexe.

Potrivit art. 206 Cod Penal, responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate aparține autorilor.

ARIPI SPRE LUMINĂ

"Sfânta cruce stropită și sfințită de scumpul și preacuratul sânge al Mântuitorului nostru, **e altar**, e locul sacru al suferinței Nevinovatului, al Răscumpărării omenirii și al ruperii zapisului ce apăsa asupra noastră de la Adam încoace.

Pe cruce s-a săvârșit Cel care, ascultând de porunca Tatălui și pentru mântuirea noastră, S-a deșertat de a Sa dumnezeire și a primit moartea, și încă moartea pe cruce.

Pe cruce s-a oficiat o slujbă și o jertfa și un act de reșezare a omenirii în situația ei de necorupție originară.

Hristos, fratele, prietenul, însoțitorul nostru, dar și Cel CE Și-a aflat sfârșitul pe lemnul blestemat, sub privirile ironice și biruitoare ale unor dușmani neînduplecați, setoși de spectacolul zvârcolirilor bietului trup sortit morții. Cel defăimat, învins, pradă a unui obiect neînsuflețit care-și împlinește – rece și dur – menirea.

Chenoza Crucii e dovada cea mai limpede și mai puternică a totalității și seriozității întrupării lui Dumnezeu. A fost ales un popor mic, sărac și subjugat, a fost preferată familia modestă a unui țeslar (nu a unui nobil, unui bogătaș, unui cărturar, unui preot). Ba mai mult decât atât, spre a da întrupării caracterul ei ireversibil totalitar, autentic, cinstit, neprecupețit, s-a recurs la moartea pe cruce, chin cumplit, prelung, supliciu rușinos și socotit blestemat, infamie supremă: spre a preface întruparea divinității în acceptarea completă a condiției omenești. Domnul a ținut să cunoască în deplină realitate condiția umană în forma ei cea mai necamuflată, maximală, exasperată. adevărul adevărat, Capătul nopții. Iar noi să dăm uitării și să trecem neatenți pe lângă acest fapt de iubire de neînchipuit și de părtășie fără seamăn a nesulemenitei noastre incertitudini omenești!

Câtă nedreptate, nesimțire, ingraturitudine, împietrire, învârtoșare și dispreț ar fi din partea noastră! Cum de ne-am înfrățit cu toți acei care treceau clătînându-și bărbile și rânjind sarcastic pe dealul Căpățâniilor? Să tăgăduim, să uităm, să ne prefacem neștiutori! Oare nu am deveni ucenicii bătrânilor și cărturarilor care-și râdeau de chinul unui semen (cum socotea el) al lor, amestecând fățarnica milă cu năvalnica bucurie și rostind: să se dea acum jos de pe cruce ca să vedem și să credem?

Prin jertfa Sa pe cruce S-a dovedit Iisus Hristos Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului.

Pentru aceasta I S-a dat puterea de a judeca lumea, fiindcă a cunoscut-o cum nu se poate mai temeinic, mai nemijlocit: prin suferință, prin suferința rezervată celor mai netrebniți dintre oameni.

Fără de cruce și răstignire, Hristos ar fi fost un mare și nobil propovăduitor; numai prin ele Se mărturisește Fiu al lui Dumnezeu, Fiu al Omului, și Izbăvitor.

Pe cruce s-au unit dumnezeirea și omenirea – indisolubil – și s-a pecetluit îndumnezeirea făpturii. **Crucea**, geometric și simbolic vorbind, e semnul întretăierii celor două planuri, e unirea dintre spiritual și material, e metafora dublei noastre naturi: duhovnicească și pământească. Ea ne rezumă, ne recapitulează, ne reprezintă grafic și cardinal, ne expune în dubla – paradoxala, perpendiculara, fundamentala -noastră solemnă și derizorie situație de făptură care deopotrivă ține de lume și de cer. Batjocura stă nu atât în goliciune și imobilitate, cât în parodierea celor două axe – orizontală și verticală – care descriu starea de trăsătură de unire a coordonatelor universului, prefăcând-o în caricatură de figură centrală a durerii și derăderii.

A ne lepăda de cruce – chiar fără intenții rele și hulitoare - înseamnă a nu înțelege misiunea pământească a lui Hristos, voința Sa de a Se identifica soartei omenești, de a o cunoaște în forma sa cea mai neprefăcută. Ecce homo, vorba aceasta a lui Pilat Îl identifică pe Fiul lui Dumnezeu cu omul și destăinuie omului cât de mare a fost dragostea Ziditorului pentru făptura Sa." (N.Steinhardt)

SPRE MAREA UNIRE DIN 1918

De la pluralitatea statală, la ideea de unitate

Poporul roman s-a format pe teritoriul vechii Dacii ca un popor unitar. Este dovedită aceasta prin limba vorbită aceeași pe întregul teritoriu de formare a poporului român, de aceeași credință-religia ortodoxă, aceleași instituții și forme de organizare, tradițiile și obiceiurile comune. Toate acestea au determinat o unitate de viață economică ,

spirituală, politică și culturală condensată într-un ansamblu de trăiri și simțiri specifice , în conștiința unității de neam.

Peste tot teritoriul unde trăiau românii, de la Nistru până la Tisa, din Carpații Păduroși până-n sudul Dunării, românii și-au creat mici stătuțe, cu nume diferite dar cu aceleași atribuții- cnezate, voievodate, țări, ocoale sau codri. Tindeau acestea spre unificarea lor, spre state mai puternice prin unirea cnezatelor și voievodatelor. Au venit însă, dinspre pusturile Asiei, năvălitorii cei fără patrie dar dornici de a pune stăpânire pe pământurile altora. Războinici și cu arme mai bune au reușit să-și impună dominația asupra teritoriilor locuite de români și de alte neamuri, fără să poată opri dorința de libertate a acestora și de creare a propriilor state.

În Transilvania, Regatul Maghiar nu a putut opri formarea unui stat de sine stătător-este drept sub dominația lui dar care s-a dovedit mai viabil decât Regatul maghiar ce va fi desființat de către turci și transformat în pașalâc (provincie turcească).La sud de Carpați, Basarab I (1310-1359) înlătură și dominația ungurească , alungă și pe tătari întemeind un stat independent- Valahia Mare sau Muntenia sau Țara Românească.Și-n răsăritul Carpaților Bogdan I (1359-1365) prin luptă crează statul românesc independent- Moldova. Un asemenea stat a luat ființă și în Dobrogea.

Pericolul extern și dorința de a îndepărta dominația străină au fost elemente ce au determinat formarea statelor românești destul de puternice pentru a conserva atât ființa poporului roman cât și ființa de stat.

O dată formate statele românești au trebuit să facă față unor provocări și presiuni externe deosebit de puternice și de insistente: ofensiva permanentă a turcilor otomani în Balcani și spre centrul Europei în secolele XIV-XVI; tendința regatelor vecine, maghiar și polonez de a-și impune dominația la sud și la est de Carpați, adică asupra Țărilor Române; competiția imperiilor otoman, habsburgic, țarist și a regatului polonez de a controla spațiul teritorial locuit de români.

Acestor provocări românii, prin factorii lor politici, au trebuit să găsească soluțiile cele mai eficiente pentru a păstra libertatea și ființa statelor lor, a instituțiilor proprii dar și a limbii, a religiei, a valorilor culturale, a pământului românesc și a hotarelor sale.

Au recurs românii, pentru a salvagarda cele mai sus amintite la mijloace și la formule diverse: diplomația, mijloacele politice, alianțele militare cu alte state, rezistența armată, acceptarea suzeranității sau a relațiilor vasalice cu alte puteri sau state mai puternice.

Sunt pline paginile istoriei românilor de acțiuni ale rezistenței românești în fața invaziilor permanente, repetate și implacabile ale turcilor otomani spre spațiile românești, spre a controla navigația pe Marea Neagră și a-și deschide drumul spre Europa Centrală.Spun ale rezistenței românești fiindcă în secolele XIV- XVI românii au dus războaie dar numai războaie de apărare sau pentru a preîntâmpina unele agresiuni ce se profilau la hotarele țării. Nu au pornit la război pentru a cuceri teritorii ci pentru a apăra teritoriile ce le stăpâneau sau pentru a preîntâmpina primejdii ce se arătau la frontariile statelor lor.

Interesele comune, dar mai ales pericolele care planau asupra statelor românești au determinat raporturi de cooperare și de înțelegere, unitatea de acțiune.

Cel mai mare pericol pentru statele românești, dar și pentru întreaga lume creștină europeană, începând cu secolul al XIV-lea, era cel otoman. Înțelegeau românii, prin voievozii lor, că lupta lor pentru păstrarea independenței este parte a luptei întregii creștinătăți europene împotriva pericolului musulman. Conștientizarea acestei realități a generat acțiuni de solidaritate cu toți cei ce luptau împotriva agresiunii otomane. Au dat sprijin domnitorii români popoarelor din Balcani împotriva ofensivei otomane; au participat la cruciadele lumii creștine împotriva turcilor; au încercat, prin acțiuni diplomatice, să sensibilizeze statele europene cu privire la faptul că țările române, aflate în primul eșalon al luptei antiotomane, sunt „porți ale creștinătății” care dacă vor cădea atunci calea turcilor spre centrul Europei era larg deschis.

Cereau și așteptau românii un ajutor mai susținut din partea puterilor creștine europene, dar , în același timp, erau conștienți că acest ajutor era prea departe sau putea veni cu întârziere sau nu putea veni deloc. Alternativa era rezistența militară îmbinată însă și cu diplomația, negocierea, prin utilizarea tuturor resurselor de care dispuneau, umane și materiale, cu scopul suprem de menținere a ființei statelor românești ca o garanție a existenței poporului român . În fața unei mari puteri cum era statul otoman rezistența nu putea fi eficientă decât prin colaborare, alianța statelor românești și cooperarea forțelor militare, realizarea unui front comun antiotoman ceea ce s-a și împlinit.

Victoriile obținute de marii voievozi ai românilor, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Iancu de Hunedoara, Ștefan cel Mare și Sfânt, nu ar fi fost posibile fără o susținută cooperare a țărilor române , fără un efort comun.S-a putut realiza un front comun antiotoman al celor trei state românești fiindcă erau elemente care puteau duce la coagularea eforturilor: conștiința că alcătuiesc un singur neam, un singur popor unit prin limbă, credință și scop-păstrarea libertății ca o condiție a existenței neamului românesc.

Lupta comună pentru pentru salvagardarea existenței statelor românești și a libertății neamului românesc a continuat sub diferite forme și în condițiile în care românii au trebuit să recurgă la diplomație, la negociere cu Imperiul Otoman care, în schimbul unui tribut anual(haraciul) garanta menținerea păcii și menținerea atributelor suveranității satelor românești: conducerea proprie, instituțiile și hotarele.Această „închinare” a statelor românești în fața unei mari puteri era o soluție temporară dovadă că atunci când se considerau destul de puternici și când împrejurările erau favorabile au suspendat plata haraciului și au reînceput lupta împotriva turcilor. S-a întâmplat aceasta și în vremea lui Vlad Țepeș , Ștefan cel Mare, Ioan Vodă zis și Armeanul.

Reînceperea acțiunilor militare împotriva turcilor renăștea ideea luptei comune împotriva dușmanului comun.După unele succese obținute pe calea armelor, forța militară superioară a turcilor și-a spus cuvântul. Țările române au trebuit să accepte iarăși „ închinarea” față de turci, plata haraciului și vasalitatea în condițiile în care și statele mari ale Europei căutau pacea cu turcii.

Dorința de libertate deplină nu a dispărut.Tot mai mult înlăturarea dependenței față de turci devenea o necesitate mai ales că obligațiile impuse de otomani erau tot mai oneroase și știrbeau din autonomia statelor. Totodată ideea de unitate a statelor românești, ca o condiție necesară pentru înlăturarea dominației otomane este gândită pe un plan superior. Unitatea trebuia să fie și politică nu numai militară adică toate să fie sub o singură conducere. Este ceea ce va încerca și va reuși, pentru scurt timp, Mihai Viteazul prin unirea celor trei state românești în anul 1600.

Împrejurările externe, forțele care se opuneau unei asemenea uniri, nu erau favorabile acestui plan. Vor interveni și-l vor zădărnici. Dar ideea unirii tuturor românilor va deveni un ideal a cărui forță de înfăptuire va fi dată de jertfa lui Mihai Viteazul. **Profesor de istorie, Gheorghe Drugă**

Destăinuiri

Destăinuiri

Destăinuiri

Familia Balan – o poveste cu parfum de trandafiri și arome de fericire

Familia învățătorilor **Virginia și Victor Balan** mă poartă cu gândul la "**Domnul Trandafir**", pentru că și-au îndeplinit misiunea de dascăli, în mod exemplar, cu dăruire și profesionalism, chiar dacă, de cele mai multe ori, în condiții improprii. Au fost ani în care domnul învățător avea în sala de curs elevi din toate clasele primare. Nu i-a fost ușor să se joace, învățându-i alfabetul pe boboci și să le predea, în același timp, istoria, elevilor din clasa a IV-a. Școala Grozăvești devenise a doua casă a familiei Balan, un spațiu plin de lumină, cu pereți care zâmbeau sub povara lucrărilor

ingenioase, măiestrite de copii, cu geamuri mari, ca niște brațe deschise, pline de flori, un spațiu plin de căldură și culoare, peste care domnea o ordine aproape desăvârșită.

Familia Balan mă poartă însă, cu gândul și către o poveste. O poveste în care un rege înalt, impunător, foarte serios, cu ochii sclipind de inteligență și o regină elegantă, distinsă, modestă și cu o voce foarte blândă, locuiau împreună cu cele trei fete prietenoase, vesele și de o frumusețe rar întâlnită, într-un castel în fața căruia, de dimineața până seara, mii de flori se deschideau într-o simfonie de culori, ascunzând printre petalele viu colorate pasiunea și fărâme din sufletele celor care le îngrijeau. Acestor oameni minunați, le mulțumesc, din inimă, pentru destăinuirea din rândurile care urmează.

"Îmi face plăcere să răspund solicitării dumneavoastră de a împărtăși unele dintre evenimentele din viața mea.

M-am născut la Gura Hangului foarte aproape de biserică, bunicul fiind cântăreț bisericesc, tata învățător, iar mama casnică, dar pricepută la toate cele. Fiind atât de aproape de biserică, eu și fratele meu Ștefan tocisem târnațul cerdacului casei bătând toaca. Primele trei clase le-am învățat la Audia, unde tata fusese mutat disciplinar pentru că îndrăznise să cânte în strana bisericii într-o duminică. Regimul comunist nu permitea acest lucru. Zilnic parcurgeam pe jos "Prundul Hangului" până la școală. În acest timp, tata m-a învățat tabla înmulțirii, diferite calcule, conjugarea verbelor, declinarea substantivelor etc..Toate mi-au prins foarte bine mai târziu. Dar tot mai bine era în vacanță. Iarna, zeci de copii din tot satul ne adunam pe ulița bisericii care era în pantă și ne dădeam cu sania într-o larma de nedescris. Vara, toate zilele le petreceam pe malul pârâului sau la Bistriță. Seara, cu greu ne strângeam acasă, ruși de foame cu câțiva boișteni sau porculeți, încâlciți în păr, în pălăria de pe cap. Clasa a III-a și gimnaziul l-am făcut la Hangu unde am avut norocul de un colectiv didactic de elită. Nu pot să nu pomenesc pe domnul Cicerone Gheorghiu, domni Titus și Cleopatra Hotnog, doamna Tuța Galinescu, doamna Maria Ciobanu, doamna Milica Rotaru, domnul Sandu Crușitu.

Mi-au plăcut matematica, fizica, chimia, în general științele exacte. Aș fi vrut să studiez la o facultate tehnică și să devin inventator. Toate experiențele pe care ni le prezenta doamna Tuța Galinescu la orele de fizică și chimie le reproduceam acasă, prin mijloace proprii. Astfel, am construit

un areostat, o sonerie electrică, un aparat de proiecție pentru diafilme, împreună cu prietenul și colegul de clasă, Paul Andrei, ne-am construit aparate telegraf Morse, întinzând între cele două case trei fire subțiri dintr-o bobină de inducție veche. Pe vremea aceea chiar și comunicațiile dintre gările CFR se

Destăinuiri

Destăinuiri

Destăinuiri

realizau în acest mod. Nu aveam curent electric. Foloseam baterii, pile electrice improvizate, așa cum am învățat la școală, sau de la dinamul bicicletei.

Familia nu a avut posibilitatea să mă poarte la facultate. Au hotărât să mă trimită la Școala Pedagogică, deoarece după șase ani puteam să-mi câștig singur pâinea. În toamna anului 1959 am plecat la Școala Pedagogică din Bacu. Atunci, procesul de strămutare din Hangu era în faza maximă. Oamenii care nu crezuseră că trebuie să plece cu adevărat, printre care și părinții mei își cărau avutul care încotro. Unii pe dealurile din jur, alții în alte localități. În urmă, armata tăia copacii și curăța totul. Se apropia apa. M-am întors la Crăciun. Când am coborât din autobuz am văzut o imagine apocaliptică.

Au trecut cei șase ani frumoși, petrecuți la Școala Pedagogică din Bacău, unde ni se spunea că vom fi „luminătorii satelor”. M-am întors în anul 1965 la Grozavești. Când plecasem la școală, acest sat nu exista. Tata, care între timp ajunsese învățător la școala din Cazaci, Tarcău spera să fie coleg cu el, dar tinerețea te îndeamna să fii independent. Pe atunci, în momentul repartizării absolvenților participau reprezentanții inspectoratelor raionale din regiunea Bacău care făceau oferte care mai de care mai tentante pentru a atrage absolvenți în raionul lui. Era mare lipsă de cadre în învățământ. Așa, tovarășul inspector Modan m-a convins să mă întorc în comuna natală.

Școala din Grozavești era o clădire mică cu o singură încăpere. Se intra direct de afară. Fusese construită de săteni. Cu bănci din lemn, lungi, ciopârțite, făcute înaintea celui de al doilea război mondial. Totuși eram fericiți. Eram entuziaști. Am luat clasele I-III cu predare simultană. La clasele II-IV era Rodica Vlad (Amarinei). A fost greu, dar frumos. Majoritatea colegilor din comună erau tineri. Într-o zi, în autobuzul cu care mergeam spre Bicăz am cunoscut-o pe Virginica Ciucanu. Și uite că nu ne-am mai despărțit de 50 de ani. Ea era învățătoare

suplinitoare la Ruginești. Ne-am căsătorit în august 1967. În anul 1968 eu am plecat la armata, iar Virginica a început Institutul Pedagogic din Piatra Neamț, la zi. În același timp, Virginica a cumpărat o mică parcelă de teren, pe care, după venirea mea din armată, am început construirea unei mici căsuțe, apoi a uneia mai mari. Au fost destule greutăți dar cu multă răbdare, încredere și respect unul față de altul le-am depășit pe toate. Amândoi am continuat munca la Școala Grozavești, eu învățător, iar Virginica educatoare. Am căutat mereu să fiu apropiat de elevii mei, să mă joc cu ei, într-un cuvânt să fiu în mintea lor. Aceasta m-a ajutat să am rezultate bune și acum să mă mândresc cu foștii mei elevi. Cu toate că nu a fost meseria pe care mi-am dorit-o, am căutat mereu să-mi fac datoria cu corectitudine. Mai târziu au venit și copiii, adică fetele. Mai întâi Alina, în 1974, peste doi ani Magda, apoi peste încă 10 ani Silvia. Cu toate că nu aveam o situație materială prea bună, am vrut ca fetele

noastre să-și aleagă meseria pe care o doresc. Așa că Alina și Silvia au devenit avocate, iar Magda psiholog curant. Mai întâi a plecat de lângă noi, Alina. A urmat liceul Calistrat Hogaș din Piatra Neamț și apoi Facultatea de drept Internațional Nicolae Titulescu din București.

Destăinuiri

Destăinuiri

Destăinuiri

În prezent este avocat în Baroul București. Magda a urmat Liceul Pedagogic Piatra Neamț și apoi Facultatea de Psihologie a Universității Titu Maiorescu din București. În prezent este psiholog curant cu cabinet particular în București.

Silvia a urmat Liceul de Informatică Piatra Neamț, apoi Facultatea de Drept Internațional Nicolae Titulescu din București. Acum este avocat în Baroul București. Ați întrebat care este secretul succesului copiilor noștri. Noi nu am ascuns niciodată fetelor necazurile și lipsurile prin care treceam uneori. Au înțeles de mici că pentru a răzbi în viață trebuie să muncești. Încă de pe băncile facultăților au început să lucreze ocazional. Am rămas surprinși când, în anul III de facultate, Alina ne-a anunțat că nu mai este nevoie să plătim noi taxa la facultate. Se angajase la un birou de

avocatură. Acum s-au inversat rolurile. Copiii, și când spun copiii ma refer și la gineri, avem și trei gineri ca trei brazi, cu care ne mândrim, ne răsfățăm și ne fac nenumărate surprize plăcute. Așa au procedat și acum, când au organizat în secret o întâlnire de familie la Roma pentru a sărbători 50 de ani de la nunta noastră. Magda ne-a dăruit și două nepoate : Ana, care este elevă în clasa a XI- a la Liceul Dimitrie Cantemir și Andra, elevă în clasa a II-a la Liceul Jean Monet. Cu toate că suntem la o distanță mare unii de alții, datorită tehnicii moderne ne vedem în fiecare zi și suntem la curent cu viața fiecăruia. Negresit, în fiecare an ne întâlnim de Paști și de Crăciun, aici la Grozăvești .Dovada că ne simțim bine împreună este că vin la noi și familiile ginerilor noștri. Asta se datorează Virginicăi care face tot posibilul să-i atragă cu toate bunătățile. Nu mi-am dorit în viață lucruri irealizabile . De aceea pot spune ca am realizat tot ce mi-am dorit. Acum, la 71 de ani, mă uit în urmă și pot spune că nu am trăit degeaba, am fost și încă sunt fericit.” (**Domnul învățător Victor Balan**)

”Victor a cam epuizat subiectele care trebuiau tratate așa că mie mi-au mai rămas puține de scris. Pe scurt, încerc să adaug și eu câteva cuvinte.

Am avut o copilărie fericită. Din școală, ca orice copil, doream să fiu învățătoare. Am iubit copiii și asta m-a făcut să mă apropiu foarte mult de ei. Un stimul a fost și faptul ca l-am cunoscut pe Victor care era învățător și așa m-am înscris la Institutul Pedagogic.

Ne bucurăm când vedem că generațiile educate de noi au familii frumoase și duc mai departe educația și bunul simț al oamenilor de la munte.

În ceea ce privește grădina noastră cu flori, încă din primăvară le stabilesc locul și le îngrijesc cu mare drag, ca atunci când vin copiii acasă să se bucure de

frumusețea grădinii și să dorească să se întoarcă cât mai curând pentru a se odihni și a-și reface forțele. Ne dorim sănătate, ca în continuare să-i putem primi cu mult drag acasă.

Unde este locul unde îl simțim cel mai aproape pe Dumnezeu? Acasă, alături de cei dragi."

(Doamna educatoare Virginia Balan)

Proiecte educaționale

Proiecte educaționale

**"Ești părinte? Vrei să faci ceva pentru copilul tău?
Atunci, citește-i!!!"**

Rareori am întâlnit un asemenea om, alcătuit doar din pasiune, dăruire, determinare și energie inepuizabilă. Pentru ea, pentru doamna educatoare Enea Otilia Nicoleta, nu există "nu pot", "nu am timp", "e prea mult de muncă pentru banii pe care îi primesc" sau "merge și așa". Pentru Otilia Nicoleta nu există obstacole sau dacă există, caută fără încetare, resursele necesare pentru a le depăși. Cu Atelierele de Vară ȘOTRON a vrut, parcă, să știe unde îi sunt limitele și a reușit cu *brio*. *Un test enorm*

de greu și de dificil, dar nimic nu a putut-o opri din drum. A transformat, pentru 10 copii din Hangu, asistați social, cele unsprezece zile petrecute în compania ei și a voluntarilor acestui proiect, într-o poveste. În fiecare zi ea, a scris împreună cu ei, câte un capitol special din acest basm. Pentru micuți, întâlnirea cu ea a fost ca un vis frumos, pentru că au ascultat povești, au desenat pe pereți, au pus semințe la germinat, au avut grijă de plante, s-au plimbat cu vaporul pe lac, au făcut baloane de săpun și au primit foarte multe materiale didactice.

Otilia a ales - și pentru asta îi mulțumim - să împărtășească cu noi, în rândurile ce urmează, ceea ce s-a întâmplat în cadrul acestui proiect.

"Reflecții personale - Atelierele de vară Șotron, iulie 2017"

Echipa de proiect: Educatoare coordonator: Enea Otilia-Nicoleta, profesor inv. preșcolar Ciubotaru Iuliana, profesor membru Popoaiea Cecilia, voluntari Enea Maria-Magdalena, Ciubotaru Maria și Enea Iulian Bogdan Aventura mea a început în data de 21 iunie, 2017, când am

participat la training-ul organizat în orașul Bălan, județul Harghita, unde am cunoscut oameni deosebiți: cofondatoarea Asociației Ovidiu Ro - doamna Maria Gheorghiu (care ne-a explicat detaliat ce ce înseamnă și cum vom putea organiza Atelierele de Vară Șotron), alături de câțiva profesori specialiști în educație: Batsy Grob - specialist în educație timpurie, Brandi Bates - "Citim împreună România" (valorificarea la maxim a cititului împreună cu copiii) și d-na Andreia Petcu - Asociația Learning by Teaching (Cum putem integra experimentele în modulele educaționale Șotron?) și m-am lăsat dusă de val, acceptând provocarea de a organiza atelierele de vară, în satul natal, în perioada 17- 29 iulie 2017, împreună cu „scoicile noastre”, pe "Insula de nisip", amenajată într-o sală de grupă din Grădinița Hangu

Nisipul din clepsidră s-a scurs foarte repede și, înainte de a ne lua LA REVEDERE, ne-am gândit să scriem aventura noastră și să le-o prezentăm și altor copii, care vor merge să se documenteze la biblioteca din comună și nu numai.

12 zile în care am fost educatoare la sat. 12 zile în care am trăit alături de: Georgiana, Denis, Mihăiță, Magdalena, David, Petruș, Diana, Alessia, Maria, Alexia, Alexandru, Ana, Antonia și echipa de proiect sus menționată, în grădinița din centrul comunei natale, o experiență uimitor de frumoasă.

Pentru două săptămâni acel spațiu a prins din nou viață și locul parcă a înflorit, fericită că între pereții clădirii se aud din nou chicote vesele și glasuri de copii. Pe cât de greu mi-a fost să cred că-i voi convinge repede că le sunt prietenă, pe atât de încântată am fost de prietenia pe care copiii mi-au arătat-o, mai repede decât am sperat. Am primit zilnic zâmbete și chiar unele îmbrățișări din partea celor mici, din dorința de a primi drept răsplată și ei, o îmbrățișare din partea mea. Am încercat să le fac viața mai frumoasă: două săptămâni de vis! Am început deja să le duc dorul și sunt convinsă că și lor le e dor de mine. Cele 12 zile alături de acești copii mi-au arătat nu doar că micuții de la sat pot fi la fel de isteți, de ambițioși, curioși, cuminiți, responsabili precum cei de la oraș, ci și că sistemul de valori al copiilor de la țară este mai sănătos și aproape sacru.

Le-am spus părinților prezenți la încheierea atelierului, că acești copii au nevoie să își vadă familia interesată de ceea ce învață, le-am spus cât de importante sunt pentru copii momentele pe care ei le petrec unii în compania altora și cât de important este să le **citească...**

Ești părinte? Vrei să faci ceva pentru copilul tău? Atunci, citește-i!!! 20 de minute pe zi, nu cred că este prea mult.

Copiii au pășit plini de entuziasm pe magica insulă de nisip și au fost încântați de ceea ce au descoperit aici! Materiale diverse, noi cadre didactice, metode noi de învățare, diplome, cadouri, afecțiune, etc.

A practica reflecția în calitate de profesor a devenit nu doar un mijloc de a influența contextul de învățare, ci o practică necesară atât înainte, în timpul, cât și după actul de învățare.

Vreau să vorbesc despre ce am experimentat până la acest moment alături de copiii din satul natal, de membrii echipei: Ciubotaru Iuliana, Popoaiea Cecilia-Iuliana și voluntarii Enea Iulian Bogdan, Enea Maria-Magdalena și Ciubotaru Maria, dintr-o perspectivă reflexivă.

Așadar, vreau să menționez că la întrebarea: ***„Cât de aproape sunt de ceea ce mi-am propus și de unde știu că este așa?”***, pot răspunde că scopurile Atelierului de vară au fost atinse, am învățat și experimentat toate cele 10 elemente definitorii pentru Atelierele Șotron: **alfabet** - axă numere, hartă, curcubeu, **muzeu thematic** - atârănătoare, **reprezentare grafică**: vârstă, culori, zile de naștere, **experiment, poveste** - carte, **invitat, excursie, operă de artă, obiectiv natural, obiectiv istoric.**

Mi-am propus să deschid mintea și dorința de a învăța celor 13 copii înscriși în proiect. Din cei 13 copii, 12 au avut o frecvență foarte bună.

Deși a fost nevoie să mă folosesc de mașina personală, pentru ca majoritatea copiilor să ajungă la grădiniță în fiecare zi, pentru că dorința lor de a ajunge la atelier era atât de mare, încât aceștia abia așteptau următoarea zi, să ne revedem, să explorăm, să

experimentăm, să jucăm noi jocuri, să ne împrietenim unii cu alții, să învățăm despre culori și forme, litere și cifre, să citim multe povești, dar mai ales, să fim prieteni, indiferent de culoarea pielii sau situația familială, am simțit cu toții o bucurie imensă că vom începe împreună iarăși o nouă zi. Mi-am propus, ca prin rutinele zilnice, să le dezvolt copiilor deprinderi pe care nu le aveau,

Proiecte educaționale

Proiecte educaționale

deprinderi însușite în mod corect: să se spele pe mâini înainte de a mânca și după masă, respectând pașii din afiș, să adune resturile de la masă și să le pună la coșul de gunoi, să se spele pe dinți după ce mănâncă, să respecte jocul și activitățile celorlalți, să asculte când cineva vorbește, lucruri elementare de altfel.

Mi-am mai propus să las curiozitatea naturală a copiilor să fie motivul pentru care ei să-și dorească

să învețe. Învățarea autentică se produce doar când există interes din partea copiilor și când se produce prin acțiunea proprie a acestora (exemplu cu experimentul :Germinarea) - zilnic, cei mici au udat plantele din pungă, le-au urmărit cum cresc în fiecare zi chiar și cu lupa, nu numai cu ochiul liber.

Așadar, au pus întrebări. Des și multe! Au văzut efectele experimentelor create cu mijloace simple... Au exclamat admirativ: Oauuuuuuu!!!...

Ne apropiem de final și deja simt, că dincolo de bucuria că voi pleca din satul natal spre alți copii care mă așteaptă, cei de la grădinița mea, din Miercurea Ciuc, trăiesc emoții legate de faptul că-mi va fi dor să văd chipurile micuților cu care m-

am obișnuit, că nu o să le mai aud glasurile și râsetele și n-o să le mai simt îmbrățișările...

Pentru mine, acest proiect a însemnat foarte mult: o nouă metodă de predare, o experiență în plus, testarea limitelor mele, a propriilor puteri și nu în ultimul rând multă, multă DĂRUIRE; deoarece tot ceea ce am gândit și făcut a pornit din adâncul sufletului, pentru acești copii minunați, care am considerat că merită să fie sprijiniți și ajutați, chiar și în viitor.

Am învățat din toate acestea că doar dăruindu-mă voi aduce zâmbet, culoare, mulțumire și veselie în viața și pe chipul oricărui copil: fie al meu sau nu.

Mulțumim pentru sprijinul acordat tuturor celor implicați în materializarea proiectului „Ateliere de vară Șotron 2017”, respectiv: direcțiunii Școlii Gimnaziale Hangu, cadrelor didactice care ne-au onorat cu prezența, Bibliotecii Hangu, Echipajului Romsilva, medicului și asistentului medical comunitar, Primăriei Hangu,

preotului paroh Ioan Simiraș, administratorului site-ului Ateliere de vară și nu în ultimul rând ASOCIAȚIEI OVIDIU RO. Sperăm, ca prin intermediul acestui proiect, pe viitor, copiii defavorizați să beneficieze de facilitățile asigurate de Asociația Ovidiu Ro. Le mulțumesc tuturor invitaților și voluntarilor locali, părinților că au avut bunăvoința și au acceptat provocarea de a participa la activitățile noastre și a-și lăsa copiii la grădinița de vară pe perioada celor 12 zile și celor care într-un fel sau altul s-au implicat în realizarea acestui proiect (Asociația OvidiuRo, [Elena Mocăniță](#), [Georgiana Zarcu](#), Gabriela Mania)

Finalul călătoriei pe Insula de Nisip: petrecere, cadouri pentru copii, diplome și... păreri de rău că se termină. La revedere, Insulă de nisip cu amintiri de neuitat! La revedere, dragi copii minunați!

Un ultim cuvânt și gând de drag colegelor care mi-au stat alături și m-au ajutat să realizez tot ceea ce mi-am propus în cele 11 zile: Ciubotaru Iuliana - om cu suflet de copil și educatoare dedicată,

dar și surorii mele Cecilia Popoaiea, căreia vreau să-i mulțumesc pe această cale pentru tot sprijinul, ajutorul și atenția acordate mereu.

O să-mi fie tare dor de tot ce am trăit în Hangu! Acolo m-am simțit într-adevăr ACASĂ și mult prea valoroasă, apreciată, lăudată.”

Educatore, Otilia Nicoleta Enea

Locuri încărcate de istorie

Locuri încărcate de istorie

Am fost Acasă

Era o zi frumoasă de iulie, inundată de razele fierbinți ale soarelui. S-a întâmplat să trec prin județul Hunedoara și nu se putea să revin la Piatra Neamț fără să trec pe la Sarmisegetuza Regia. Nu mă lăsa sufletul.

De când am văzut indicatoarele ce te îndrumau cu blândețe să mergi să vizitezi Capitala Regatului Dac, sufletul meu nu a mai avut liniște: un dor arzător mă tortura, deși nu

mai fusesem acolo vreodată, agitația mă prinsese în pumnul său și mă strângea tot mai tare. Neliniștea a crescut la gândul că voi ajunge acolo și va fi închis și nu voi putea să îmi îndeplinesc visul și să îmi calmez sufletul.

Drumul până acolo mi se părea interminabil, însă în același timp aveam o stare de euforie, de fericire: simțeam că am mers prin pădurea aceea de când eram un copil, simțeam că pe drumul acela am fost de nenumărate ori și am admirat sutele de flori care îți zâmbeau gingaș; simțeam că am trăit acolo dintotdeauna, că am fost într-o excursie și acum merg acasă. Nici o clipă nu am avut senzația că sunt străină de acele locuri.

Am urcat aproape în grabă drumul pietruit ce șerpua prin pădurea care te primește bucuroasă , șoptind un cântec vechi de sute de ani , pe care, constaiți cu surprindere că sufletul tău îl fredonează de parcă l-ar fi învățat ieri.

Nu vreau să punctez marile minusuri care m-au dezamăgit enorm, nici despre structuri, construcții, pietre sau cum vreți să le spuneți, ci despre trăirile pe care le-am avut în acel loc și fără să exagerez, vă spun că nici o vacanță nu se compară cu cele câteva ore petrecute acolo.

Dacă timpul mi-ar fi permis, m-aș fi așezat la umbra bătrânilor copaci și aș fi închis ochii, permițându-i sufletului meu să se bucure de Casa lui frumoasă. Apoi, aș fi scos o bucățică de hârtie și aș fi scris toate gândurile care îmi inundau mintea în acele momente.

Am trecut pe lângă fiecare loc în parte și asemenea trăiri nu am experimentat niciodată: corpul meu era cuprins de furnicături, iar inima îmi tremura. Nu știu alții care au fost acolo cum au putut, cum i-a lăsat inima să se urce pe monumente, să le scrijelească, să ia în batjocoră și derâdere totul. Dar, vedeți voi, așa se întâmplă când sufletul tău este un imens deșert, căci nu ai plantat nici măcar o semință mică de respect, iubire și dăruire.

Am fost acaparată de o emoție așa de mare, încât îmi venea să plâng gândindu-mă ce am ajuns noi astăzi, în ce stadiu este țara noastră și cât de nepăsători au devenit locuitorii ei. O săgeată de durere mi-a străpuns sufletul văzând ce tare i-am dezamăgit pe ei, cei care au luptat zi și noapte pentru bucățica noastră de pământ și pentru demințitatea țării și implicit, a lor.

Atunci, mai mult ca niciodată, m-a durut faptul că mulți nu își mai iubesc țara, nu mai cunosc obiceiurile și se feresc de ele, că își reneagă cu atâta ușurință originile, neînțelegând că își blestemă sufletul la o viață plină de durere, căci „Doar în limba ta poți râde singur / Și doar în limba ta te poți opri din plâns. „ (Grigore Vieru)

Mi-aș fi dorit să zăbovesc mai mult în acea zonă, căci mai erau atât de multe de văzut, de simțit... Poate pentru unii nu sunt decât niște pietre, dar pentru alții sunt sigură că reprezintă ceva mult mai important...Am văzut-

o în ochii lor. Am văzut mulți oameni cu o licărire în privire și parcă reușeam să le simt bucuria și trăirea; deodată, tot zbulciumul lor sufletesc era și al meu, fericirea, tristețea, rușinea, toate acestea erau și ale mele și atunci am înțeles că suntem frați, iar țara ne este Mamă.

Locuri încărcate de istorie

Locuri încărcate de istorie

Acolo părea că timpul trece altfel, că vântul spune povești nemaiauzite, iarba era mai verde, iar sufletele noastre mai fericite, pline de lumină și tihnă. Am privit cu uimire tot ce au reușit să construiască în acele vremuri Strămoșii noștri și nu înțeleg de ce astăzi nu mai suntem în stare să facem lucruri mărețe și frumoase. Cred cu tărie că în adâncul sufletului nostru știm ce trebuie făcut, avem capacitatea de a face toate acele lucruri pe care ni le dorim, însă suntem prea timorați. Da, încă cred în noi și sper că va veni curând ziua când vom fi mult mai mulți cei care vor avea încrederea că împreună putem reuși.

Când a sosit ceasul plecării, mi-am lăsat acolo jumătate de suflet căci nu l-am putut dezlipi de casa lui și este de înțeles, căci sincer să vă spun nici eu nu aș fi plecat prea degrabă. Cealaltă jumătate de suflet a revenit pe meleaguri nemțene pentru a vă povesti și vouă cât de frumos este acasă la Bunicii noștri. Să vă spună că nu vă așteaptă doar niște pietre, ci o întâlnire cu sinele, un moment în care putem medita la ce e cu adevărat important pentru noi, o oază de liniște și tihnă pentru sufletul nostru, o mustrare pentru atitudinea pe care o avem vis-a-vis de țară și o rugămintă fierbinte de a ne aduce aminte cine suntem cu adevărat.

Însă, dragii mei, vă avertizez că dacă nu simțiți, dacă nu aveți trăire și în sufletul vostru nu ați sădit arborele respectului și al iubirii de țară, degeaba mergeți....nu veți simți nimic, nu veți vedea nimic și vă veți întoarce la fel de goi și nepăsători.

studentă, Ana Maria Dîrțu

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

O lume într-o carte

Mergeam cu pași timizi, încet, ca într-un sanctuar, printre rafturile pline cu cărți... Visam, dar aș fi vrut ca visul meu să prindă aripi și să nu se mai sfârșească niciodată. Urma realității își lăsase deja amprenta. Cartea reprezenta totul în acest vis... Mai precis lumea fără cărți, această lume săracă și bolnavă, nu reprezenta nimic pentru mine... Nu făcea parte din existența mea. Eram însă într-un loc plin cu cărți, în cel mai frumos loc de pe pământ – o bibliotecă și asta era tot ce conta...

- Oare de ce sunt așa de îngrijite și de vesele cărțile în acest loc? mă întrebam în mintea mea.

- Pentru că oamenii care au grijă de noi ne consideră liderii lor, prietenele lor. Puterea și farmecul rațiunii! răspunse una dintre cărțile de pe raft.

-Pe acești oameni, noi, cărțile, îi facem încrezători, triumfători, deștepți, dar mai ales diferiți și excepționali! răspunse o altă carte.

-Nu-i așa că îți place să citești? Că ai făcut din lectură o pasiune la care nu mai poți renunța? m-a întrebat cartea cu coperte albastre.

-Nu vreau să renunț. Nu voi renunța la cărți niciodată. Ele sunt prietenele mele minunate. Cele mai minunate. N-aș putea trăi fără ele. Am citit atât de multe cărți și fiecare dintre ele mi-a transmis ceva diferit, pasiune, dăruire, generozitate, iubire, dar cel mai mult, speranță.

-Aș vrea să-ți oferim ceva înainte să pleci! am auzit dintr-odată o voce dulce care mi se părea oarecum cunoscută... Uite, ia această carte!

-Mulțumesc! am răspuns eu în grabă, veselă.

M-am trezit dintr-odată... Visul se sfârșise înainte să știu cine mi-a oferit cartea (deși bănuiam) și ce carte era. Mă gândesc că era o carte veche, plină de mister, așa cum sunt toate cărțile vechi sau

poate că era o carte plină de înțelepciune, așa cum sunt toate cărțile dintr-o bibliotecă, din biblioteca noastră din turn. De fapt abia acum mi-am dat seama. În vis eram în biblioteca noastră de poveste, din turn, cea mai frumoasă bibliotecă din lume...

Letiția Asavei

CARTEA

”Numai în preajma cărților crește lumina cea fără de amurg a unei umanități în care muritorii împlânziți vor birui tristețea trecerii prin viață.

Din câte lumi materiale și de duh ne scaldă ființa și ne bântuie preajma, nici una nu întrece în lumină și frumusețe, în adâncime și în înțelesuri, în căldură și în culoare, lumea de miracole a cărților.”

A vorbi despre universul cărții înseamnă a cuprinde sub aceeași cupolă de cuvinte lutul și visul, aspirația și meșteșugul, amintirea și perenitatea, toate câte se împreună în minunea paginilor pline de semne atotștiutoare. Puterea ei neînchipuită. Fragilă și tăcută, supusă pieirii mai mult decât alte izvodiri ale omului, cartea a fost de veac inamicul de temut al tiranilor, zestrea de preț a celor care au luptat pentru libertate și adevăr, simbolul de lumină al biruinței împotriva beznei din afară și dinlăuntru nostru în bătălia pentru cunoaștere din ultimele 3 - 4 mii de ani, cartea a fost și a rămas aliatul cel mai cedincios al omului. Celelalte miracole ale comunicării adesea intolerante și agresive nu i-au răpit cărții nici rosturile și nici măreția

Cartea s-a așezat la răscrucea rostirii, învățându-ne să purtăm poverile gândului și să le îmbrăcăm cu lumină sonoră lăuntru. Fără cărți cuvântul ar fi rămas bântuit și subțire, înnoptat în spaima pierii, de-o seamă cu trupul și cu desfrunzirile. Cartea va trăi peste timp nu numai pentru că a biruit timpul, ci pentru că acum și în mijlocul unor veacuri dominate de artificialitate ea poartă firesc în plămada ei de semne și foșnet, sinele nostru, vine spre gând din cuvinte și bogată în suflet și în amintire, caldă și liniștitoare ca o mână de prieten.

Cartea este și va rămân mereu punte între inimi și ceasuri, catalizator de intense stări sufletești, semn de înălțări și lumină nestinsă peste trecătoarele lucruri.

Dr. Ion Stoica

Minunile copilăriei

Copilaria... regatul minunilor, locul unde sufletul fiecăruia dintre noi se visează personaj pozitiv în propria poveste. Tărâmul unde ne inventăm în lumina speranțelor zilele care vor veni, în care înfrângem zmeii nesiguranței, cotoaroanțele ispitelor, zânele rele ale temerilor și nemulțumirilor de tot felul...

Copilăria... locul pe care nu trebuie să-l lăsăm gol în inimă, care nu pierde cu trecerea vremii, chiar dacă poate rămâne în unii dintre noi acoperit de vâlul frustrărilor de mai târziu, dacă n-a fost înprospătat cu zâmbete, așa cum se cuvine. Copilăria se vrea a fi împărăția lui „este”, nu a lui „a fost odată”, pentru a rămâne pe veci minunată, un tărâm de poveste și nu de povestitori. Este, dacă noi îl lăsăm să fie, spațiul de lumină în care poposește frumusețea, rămâne inocența, trăiește sinceritatea și curăția, dăinuie curajul gândului de a ajunge faptă, faptă bună. Cine-ar vrea să piardă acest regat, cine ar fi dispus să îl predea fără luptă? Singurul inamic ce atacă doar la hotarele țării minunilor este timpul. Dar nici măcar el nu poate să înfrângă definitiv, fără voia noastră, în bătălia propriei ființe.

Minunile copilăriei nu sunt, cum s-ar crede, efemere, decât dacă noi le grăbim pieirea. Și de ce ne-am dori acest lucru? Poate din dorința de a ne simți importanți, pierdem esențialul. Pentru că ceea ce este adânc înrădăcinat în ființa noastră de lumină, își arată razele la începutul firii noastre. Pe

urmă, dacă nu ne pasă, ceea ce e strălucitor se întunecă încet-încet, devine amurg, înserare, întuneric. Nu stingeți lumina din voi înșivă, rămâneți în tărâmul lui „este”... minunat! Rămâneți copii, lângă copii! Minuni ale copilăriei!...

Juliana Camelia Pîrvu

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Anea Bulgaru

Toamna

O geană aruncată pe fereastră, seara, în amurg. E prima zi de toamnă și apusul e purpuriu. Razele adormite ale soarelui își sting încetișor lumina. Norii pufoșii le deschid calea spre noaptea ce va veni.

Pe măsură ce se întunecă, vântul, un pic neprietenos, începe o doină de demult, ducând pe aripi nevăzute, frumoase frunze neînsuflețite, ușor ruginii, aurii și roșii. Copacii se înclină încet, la auzul doinei și își îndreaptă privirea tristă, înspre păsările care se pregătesc să își ia rămas bun. Câteva crengi desfrunzite se leagănă amorțit, plângând după verdele smarald de astă vară, transformat acum în aur și bronz. Frunzele, lăsate în voia sorții, se ridică înspre înalțuri, zăbovesc în văzduh, apoi se așează resemnate în covoare dantelate, sub fiecare ram, pe fiecare părticică de pământ, unde iarba se pregătește pentru nopțile reci, învelindu-se tiptil cu pături ruginii ce scânteiază în lumina slabă a amurgului.

Ceahlăul își odihnește fruntea pe norii cețoși, privind cu nostalgie, lacul în care s-a oglindit întreaga vară. Pe dealuri, în zare, copacii ard molcom, într-o poveste cu zeci de culori. Printre ei, verdele veșnic al brazilor se îndreaptă spre cer în semn de rugă. Se întunecă încet și doina abia se mai aude. Noaptea își lasă brațele întunecate peste lume, peste cer, peste toamnă.

Eliza Marc

Lilu

A fost odată o familie care a venit în vizită la Lacul Izvorul Muntelui, pentru că știa că aici au trăit, înainte de strămutare, bunicii de pe mamă ai băiețelului. Mama lui Matei îi povestise că părinții ei aveau o casă mare și frumoasă și o cățelușă albă, cu care ea se juca toată ziua, i-a mai spus și că atunci când părinții și-au adunat tot, au demolat casa și au plecat din calea apelor, au luat și cățelușa cu ei, dar că într-o zi aceasta a dispărut. Au căutat-o zadarnic, apoi s-au gândit că s-a întors acasă, la Hangu, pentru că acolo era casa ei. Au venit să o caute, dar apele acoperiseră Gura Hangului și locul unde fusese casa lor. În amintirea ei, mama i-a luat băiețelului, de ziua lui, o cățelușă albă, pe care Matei a botezat-o Lilu. Când stăpânii au coborât din mașină, pe barajul Bicaz, pentru a admira frumusețea apelor albastre ce se răsfățau sub razele blânde ale soarelui, Lilu a sărit din mașină, s-a strecurat printre ei și a dispărut fără urmă. Stăpânii ei au început să o caute și să o strige în fiecare moment cât au stat la lac. Cățelușa a fugit prin pădure și s-a rătăcit. Stăpânii ei se pregăteau de plecare, iar băiețelul refuza să se urce în mașină, fără Lilu. Cățelușa, pentru că era neastâmpărată, a avut parte de numeroase aventuri, până când a reușit să se întoarcă pe baraj. Venise însă prea târziu. Băiețelul, cu ochii în lacrimi, și părinții lui plecaseră, cu speranța că cineva o va găsi și va descoperi numele proprietarului și numărul de telefon, vor suna, neștiind că, în pădure, cățelușa își pierduse zgarda.

Cu gândul că stăpânii ei se vor întoarce, Lilu întâmpina, sărind și dând veselă din codiță, fiecare vizitator. Era imposibil să n-o îndrăgești, de aceea mulți dintre ei o urcau în mașină și o luau acasă, dar ea se întorcea de fiecare dată la Izvorul Muntelui. Fiecare vizitator care o lua acasă și nu o mai

găsea a doua zi se întreba dacă a fost reală sau doar o iluzie.

Astăzi, la Izvorul Muntelui, cățelușă Lilu se arată doar copiilor, pentru câteva secunde și dispare ca prin mister.

Rareș Hagiu, clasa a IV-a

Nuntă în Gura Hangului, 1923

